

Ο Φόβος και η υπέρβασή του

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[\(†\) Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας](#)

Η Εκκλησία μας, μαζί με τις Μυροφόρες, τιμά τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο, που μερίμνησαν για την αποκαθήλωση από τον Σταυρό του νεκρού Σώματος του Ιησού και τον ενταφιασμό Του στο μνήμα, με τις πρέπουσες τιμές.

Ο Ιωσήφ, καταγόταν από την Αριμαθαία της Ιουδαίας· ήταν μέλος του Συνεδρίου (Μάρκ. 15,43). Ο Ευαγγελιστής Λουκάς τον χαρακτηρίζει άνδρα αγαθόν και δίκαιον (Λουκ. 23,50) και ο Ματθαίος αναφέρει ότι ο Ιωσήφ ήταν πλούσιος. Ήταν κι αυτός μαθητής του Ιησού

(Ματθ. 27,57), αλλά παρέμεινε κρυφός, γιατί φοβόταν τους Ιουδαίους (Ιωάν. 19,39). Μετά την σταύρωση του Ιησού απέκτησε θάρρος θαυμαστό και τόλμησε να πάει στον Πιλάτο και να του ζητήσει την άδεια να αποκαθηλώσει τον Εσταυρωμένον και να Τον ενταφιάσει (βλ. Μάρκ. 15,43).

Τον Ιωσήφ, στο ιερό έργο του ενταφιασμού, έσπευσε να βοηθήσει ο Νικόδημος, ο οποίος ήταν κι αυτός μέλος του Συνεδρίου (Ιωάν. 7,50). Ο Νικόδημος ήταν

Φαρισαίος, άρχοντας των Ιουδαίων (Ιωάν. 3,1), διδάσκαλος του Ισραήλ (Ιωάν. 3,10), και πλούσιος με επιρροή. Ο Νικόδημος ενώπιον του Συνεδρίου, παλαιότερα, υπερασπίστηκε τον Ιησού, που ήθελαν να τον καταδικάσουν (Ιωάν. 7,50-52). Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης μας πληροφορεί ότι ο Νικόδημος, μια νύχτα, είχε κρυφή συνάντηση με τον Ιησού και διδάχθηκε την αναγκαιότητα της πνευματικής αναγεννήσεως διά του Αγίου Βαπτίσματος. Αλλά και ο Νικόδημος παρέμενε κρυφός μαθητής του Ιησού, όπως και ο Ιωσήφ, για τον ίδιο λόγο. Και μόνον μετά την σταύρωση του Ιησού, μαζί με τον Ιωσήφ, εκδήλωσε την πίστη του στον Ιησού και έσπευσε να καλύψει με αρώματα το νεκρό σώμα Του και να βοηθήσει στον ενταφιασμό Του.

Ο φόβος των Ιουδαίων, στα χρόνια του Κυρίου και των Αποστόλων κυριαρχούσε σε όλες τις τάξεις των Ιουδαίων. Δεν ήταν μόνον ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος, από τους άρχοντες των Ιουδαίων, που έμεναν κρυφοί μαθητές του Ιησού. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης μας πληροφορεί ότι: «Καί από τους άρχοντες πολλοί πίστεψαν στον Ιησού, αλλά δεν ομολογούσαν την πίστη τους εξ αιτίας των Φαρισαίων, για να μή τους δώξουν από τη Συναγωγή. Προτίμησαν τον έπαινο των ανθρώπων παρά τον έπαινο του Θεού» (βλέπ. Ιωάν. 12,42-43). Καί πολλοί από τον απλό λαό «Κανένας δεν μιλούσε για τον Ιησού φανερά, γιατί φοβούνταν τους Ιουδαίους άρχοντες» (Ιωάν. 7,13).

Το φαινόμενο του αυτού του είδους φόβου, με ποικίλες μορφές, παρουσιάζεται μεταξύ των χριστιανών και σήμερα. Και ιδιαίτερα μεταξύ νέων. Αν βρεθεί ένας χριστιανός σε περιβάλλον, που όλοι θέλουν να παριστάνουν -τάχα- τον προδευτικό, με νέες ιδέες, αντίθετες προς τις αιώνιες αλήθειες του Ευαγγελίου, τις οποίες θεωρούν «σκουριασμένες ιδέες», συστέλλεται. Μπορεί να μή συμφωνεί με όσα αντίθετα προς τις αρχές του λέγονται, αλλά δεν έχει το θάρρος να εκδηλωθεί, γιατί φοβάται μήπως χαρακτηριστεί από την παρέα «οπισθοδρομικός» και «απηρχαιωμένος»! Υπάρχουν άνθρωποι που τρέμουν στο ενδεχόμενο να τους χαρακτηρίσει το περιβάλλον τους «καθυστερημένους» για τις χριστιανικές, ηθικές αρχές τους· η ειρωνεία τους τσακίζει, δεν την αντέχουν. Με αποτέλεσμα να κάνουν αβαρίες στη ζωής τους και να μιμούνται τον τρόπο με τον οποίον διασκεδάζουν, συμπεριφέρονται και ζουν οι άλλοι, χωρίς ηθικούς φραγμούς. Η συνείδησή τους μπορεί να τους ελέγχει, στην αρχή, να διαμαρτύρεται, ότι αυτά που κάνει είναι αντίθετα προς τις χριστιανικές αρχές του. Αλλά αυτή τη φωνή της συνειδήσεως την πνίγει μέσα του με το επιχείρημα: σήμερα έτσι κάνουν όλοι· δεν μπορεί αυτός να αποτελεί εξαίρεση! Νέα εποχή! Νέα έθιμα! Δεν μπορούμε να γυρίσουμε στον τρόπο ζωής των γιαγιάδων μας! Με αυτά και τα παρόμοια, προσπαθούν να δικαιολογήσουν την προδοσία των χριστιανικών αρχών τους, με ολέθριες συνήθως συνέπειες.

Ο θεόπνευστος Απόστολος των Εθνών Παύλος μας φωνάζει: «Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού - του μακράν του Θεού - κόσμου, αλλά μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού. Έτσι θα μπορείτε να διακρίνετε ποιό είναι το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στο Θεό και τέλειο» (Ρωμ. 12,2).

Με τον φωτισμό του Θεού, θα μπορούμε να ανοίξουμε τα μάτια των άλλων, να καταλάβουν ότι, αυτά που θεωρούν πρόοδο και εκσυγχρονισμό και νέες ιδέες δεν είναι καθόλου νέος τρόπος ζωής! Έτσι ζούσαν οι άνθρωποι πριν έρθει ο Χριστός στη γή και διδάξει την αλήθεια και δείξει τον δρόμο της νέας ζωής! Τα πάθη που έχουν σκλαβώσει τον σύγχρονο άνθρωπο κυριαρχούσαν και στην εποχή του Αποστόλου Παύλου, ο οποίος τα κατονομάζει στην προς Ρωμαίους Επιστολή του κεφάλαιον 1ον στίχους 21-32 και τα καταδικάζει. Ας μή λοιπόν, ανεχόμαστε οι Ορθόδοξοι χριστιανοί την οπισθοδρόμηση των μακράν του Θεού ανθρώπων ως πρόοδο. Ας μή πέφτουμε θύματα της προπαγάνδας για απόρριψη των αρχών του Ευαγγελίου, που ασκούν τα γνωστά διεθνή κέντρα πληροφοριών! Δέν βλέπουμε με όλα αυτά, πού κατάντησαν την κοινωνία μας; Ποιός είναι ευχαριστημένος από την κοινωνία στην οποία ζούμε;

Αντί λοιπόν, να φοβάται ο Χριστιανός το κοινωνικό περιβάλλον του να μή τον

απορρίψει για τις χριστιανικές αρχές του, αντίθετα, να κάνει αισθητή την παρουσία του ως Χριστιανός, στο περιβάλλον που ζει, με τον λόγο του και τον τρόπον ης ζωής του. Οι άνθρωποι που έχουν σήμερα χάσει τον προσανατολισμό τους, έχουν ανάγκη από το Φως του Χριστού. Η ηθική σήψη που επεκτείνεται στην κοινωνία έχει ανάγκη από το «ἄλας τῆς γῆς» (Ματθ. 5,13), που είναι οι αληθινοί χριστιανοί. Αλίμονο, αν οι χριστιανοί χάσουν την αρμύρα τους και δεν μπορούν να προστατεύσουν την κοινωνία από την σήψη της, που συνεχώς απλώνεται.

Ας ηχεί στα αυτιά της ψυχής μας η θαρραλέα φωνή του Αποστόλου Παύλου που πρώτος κήρυξε το Ευαγγέλιο του Χριστού στην Μικρά Ασία και στην Ευρώπη:

«Το Πνεύμα που μας έδωσε ο Θεός δεν είναι πνεύμα δειλίας, αλλά πνεύμα δύναμης κι αγάπης και σωφροσύνης» (Β' Τιμ. 1,7)· και η φωνή του Κυρίου μας: «Ο κόσμος θα σας κάνει να υποφέρετε· αλλά εσείς να έχετε θάρρος, γιατί εγώ έχω νικήσει τον κόσμο» (Ιωάν. 16,33).

<https://bit.ly/3hOYobN>